

ပြဉာဏ်တင်

စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး - ၆

WAR AND PEACE
LEO TOLSTOY

အပိုင်း(၁၁)

အခန်း(၁)

ရုပ်၏ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားဖြစ်စဉ်သည် မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသနည်း။ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်စဉ်၏ အစသည် အဘယ်နည်း။ ၎င်း၏ အဆုံးသည် အဘယ်နည်း။ ဤအချက်ကို လူ၏ အသိတရားဖြင့် သိမြင်နိုင်စွမ်းမရှိချေ။ လူသည် ရုပ်ဝတ္ထုတစ်ခု၏ ပြောင်းလဲမှု နိယာမများကို သိသည် ဆိုလျှင် ဤသည် မှာ ပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုလုံး၏ ဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သိရှိခြင်း မဟုတ်ချေ။ ထိုဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးထဲတွင် ပါဝင်လျက်ရှိသော ယူနစ်များ (ဝါ)ဧကမူများ ၏ နိယာမကို သိခြင်းသာလျှင် ဖြစ်လေသည် ။ သို့ရာတွင် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်ကြီးကို ဤသို့ဧကမူများ အဖြစ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်ရှုခြင်းကြောင့် လူ၏ အတွေးအမြင်သည် မှားယွင်းလျက်ရှိခြင်းကို တွေ့ရတတ်လေသည် ။

လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ်ကြီးကို ဧကမူများ အဖြစ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ခွဲခြမ်းကြည့်ရှုခြင်းကြောင့် အမှားတွေ့ရပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရှေးဟောင်းခေါ်မတိုင်းသားများ ၌ ထင်ရှားသည့်

ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ခုရှိ၏။ လူစွမ်းကောင်း အာခိလီသည် လိပ်ထက်
ဆယ်ဆမြန်သော်လည်း ရှေ့ကသွားလျက်ရှိသောလိပ်ကို မည်သည့်
အခါမျှမမီဟု ထိုဒဏ္ဍာရီကဆို၏။ သို့ဖြစ်လျှင်
လူစွမ်းကောင်းအာခိလီသည် လိပ်ထက် ဆယ်ဆမြန်ပါလျက်
ရှေ့ကသွားလျက်ရှိသော လိပ်ကို မည်သည့် အတွက်ကြောင့်
မမီသနည်း။ ဤသည် ကို ၎င်းတို့ က ဤသို့ဖြေကြသည် ။ အာခိလီနှင့်
လိပ်တို့ အပြေးပြိုင်ကြရာ၌ လိပ်သည် အာခိလီ၏
ရှေ့ဆယ်ဆကွာသောနေရာမှ စ၍ တာထွက်၏။ တာလွှတ်သည့်
အချိန်၌ အာခိလီနှင့် လိပ်သည် တာထွက်လာခဲ့ကြ၏။
လိပ်တာထွက်သည့် နေရာသို့ အာခိလီ ရောက်လာသည့် အချိန်၌
လိပ်သည် ထိုအကွာအဝေး၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံ ရှေ့ကရောက်နေလေပြီ။
အာခိလီက ထိုဆယ်ပုံတစ်ပုံအကွာအဝေးကို ရောက်လာသည့် အခါ၌
လိပ်သည် ထိုခရီးအကွာအဝေး၏ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံ ရှေ့က
ရောက်နေပြန်လေပြီ။ အာခိလီက ထိုအပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံ
အကွာအဝေးသို့ ရောက်လာသောအခါ လိပ်သည်
ထိုခရီးအကွာအဝေး၏ အပုံတစ်ထောင်ပုံတစ်ပုံ ရှေ့က
ရောက်နေလေပြန်ပြီ။ အာခိလီက ထိုအပုံတစ်ထောင်ပုံတစ်ပုံ
အကွာအဝေးသို့ရောက်လာသောအခါ လိပ်သည် ထိုခရီးအကွာအဝေး၏
အပုံတစ်သောင်းပုံတစ်ပုံ ရှေ့က ရောက်နေလေပြန်ပြီ။ အာခိလီက
ထိုအပုံတစ်သောင်းပုံတစ်ပုံ အကွာအဝေးသို့ ရောက်လာပြန်သည့် အခါ
လိပ်သည် ထိုခရီးအကွာအဝေး၏ အပုံတစ်သိန်းပုံတစ်ပုံ
ရှေ့ကရောက်နေလေပြီ။ ကြည့်။ ဤသို့ ဆက်၍ ဆက်၍ ထွက်သော်
လိပ်သည် အာခိလီရှေ့က အမြဲရောက်နေပြီမဟုတ်လား။ အာခိလီသည်
(လိပ်ထက် ဆယ်ဆမြန်သော်လည်း) လိပ်ကို မည်သည့် အခါမျှ

မိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရပြီမဟုတ်လောဟု ၎င်းတို့ ကဆိုကြ၏။ ရှေးဟောင်း ခေါမတိုင်းသားတို့ အဖို့ ဤပုစ္ဆာသည် ဖြေရှင်းမရနိုင်သော ပုစ္ဆာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဟန်ရှိ၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုအဖြေသည် ယုတ္တိရှိသောအဖြေ မဟုတ်ချေ။ ဤသို့ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့သောအဖြေမျိုး ထွက်လာရခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ အာခိလီနှင့် လိပ်တို့ ၏ ပြောင်းလဲမှုလှုပ်ရှားမှု (ဝါ)ရွေ့လျားမှုကား အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ က ထိုပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှု(ဝါ) ရွေ့လျားမှုကို သီးသန့်ယူနစ်များ (ဝါ)ဧကမူများ အဖြစ် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ ပစ်သောကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် အာခိလီနှင့် လိပ်တို့ ၏ အဆက်မပြတ် ရွေ့လျားမှုတည်းဟူသော ဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ၎င်းတို့ နှစ်ဦး၏ အကွာအဝေးတည်းဟူသော ဧကမူများ အဖြစ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်သောကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။

မှန်ပါသည် ။ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှုဖြစ်စဉ် (ဝါ) ရွေ့လျားမှုဖြစ်စဉ်ကြီးကို ဤသို့ဧကမူများ အဖြစ် ထပ်၍ ထပ်၍ ခွဲစိတ်ကြည့်သွားမည်ဆိုလျှင် အာခိလီနှင့် လိပ်၏ အကွာအဝေးသည် အပုံတစ်သန်းပုံတစ်ပုံ၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် အပုံတစ်ကုဋေပုံတစ်ပုံစသဖြင့် ဆက်၍ ဆက်၍ သွားခြင်းဖြင့် အဖြေနှင့် နီးစပ်နိုင်သည် ဟု ပြောနိုင်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် တိကျသောအဖြေကိုကား မည်သည့် အခါမျှလည်း ရလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ထိုပုစ္ဆာ၏ အဖြေကို ရရန်မှာ တစ်နည်းသာရှိပါသည် ။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ လောက၌ အဆုံးမရှိ အတိုင်းမသိသေး ငယ်သောကိန်းဟူ၍ ရှိသည် ။ ထိုကိန်းတို့ သည် လည်း ဆယ်ဆမျှခြားနားကြသည် ဟူသော အချက်ကိုအသိအမှတ်ပြုခြင်း၊ ထိုခြားနားချက်ကို ဤသို့ဖြင့်

အတိုင်းမသိ သေးငယ်သောကိန်းသို့ ရောက်သည် အထိ
ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခြင်းစသည့် နည်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည် ။
ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် ထိုပုစ္ဆာကို ဖြေရှင်းနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုမှ
လွဲလျှင် အခြားနည်း မရှိတော့ပါ။

ခေတ်သစ်သင်္ချာပညာ၌ အဆုံးမရှိ အတိုင်းမသိ သေးငယ်သော
ကိန်းတို့ အထိ တွက်ချက်ယူနိုင်သော အတတ်ပညာ
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖြေရှင်းတွက်ချက်၍ မရနိုင်ဟု
ထင်ခဲ့သော ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှု(ဝါ)ရွေ့လျားမှု ပုစ္ဆာများကို
တွက်ချက်ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ရှေးခေတ်လူများ သည် ခေတ်သစ်သင်္ချာပညာရပ်များကို
တက်မြှောက်ခြင်း မရှိခဲ့ကြသေးချေ။ ထို့ကြောင့် သာလျှင် ၎င်းတို့ သည်
အာခိလီနှင့် လိပ်တို့ ၏ ရွေ့လျားမှုပုစ္ဆာကို တွက်ချက်မရခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်လေသည် ။ ခေတ်သစ်သင်္ချာပညာရပ်ကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။
ခေတ်သစ်သင်္ချာပညာရပ်များ သည် ရွေ့လျားမှုပုစ္ဆာများကို
ကိုင်တွယ်ရာ၌ အဆုံးမရှိ အတိုင်းမသိ သေးငယ်သောကိန်းဟူ၍
ရှိကြောင်း လက်ခံခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ခေတ်သစ်သင်္ချာပညာရပ်များ
သည် ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှု(ဝါ) ရွေ့လျားမှု၏
အဓိကအသွင်လက္ခဏာကြီးဖြစ်သော (အကြွင်းမဲ့
ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်မှုတရား)နှင့် ကိုက်ညီလျက်ရှိကြ၏။ ဤသို့ဖြင့်
အဆက်မပြတ် ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မကြည့်ဘဲ
ထိုဖြစ်စဉ်ကြီးထဲတွင် အကျုံးဝင်လျက်ရှိသော သီးသန့်ဧကမူများကိုသာ
ကြည့်ခြင်းကြောင့် ပေါ်ပေါက်သည့် အဖြေများကို အဖြေမှန်သို့
ရောက်အောင် ပြုလုပ်ပေးလျက်ရှိ၏။

ရာဇဝင်ဆိုင်ရာလှုပ်ရှားမှုများ ၏ နိယာမများကို လေ့လာရာ၌ လည်း ထို့အတူပင်ဖြစ်လေသည် ။ လူ့လောကကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုသည် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ်ကြီး ဖြစ်၏။ ထိုလှုပ်ရှားမှုထဲတွင် အကျုံးဝင်လျက်ရှိသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း တစ်ဦးချင်းတို့ ၏ လှုပ်ရှားမှုကား ယူနစ်များ (ဝါ)ဧကမူများ နှင့် အလားသဏ္ဌာန် တူလေသည် ။ ထို့ကြောင့် လူ့လောက ရာဇဝင်တည်းဟူသော ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုကြည့်လျှင် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း တစ်ဦးချင်း၏ ဆန္ဒတည်းဟူသော ယူနစ်များ (ဝါ) ဧကမူများ အဖြစ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ရှုပါက အမှန်သို့ ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ရာဇဝင်၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော လူ့လောက လှုပ်ရှားမှုကြီး၏ နိယာမများကို ရှာဖွေရန် ဖြစ်၏။ ဤသို့ရှာဖွေရာ၌ ရှေးရာဇဝင် သိပ္ပံပညာသည် နည်းနှစ်နည်းကို အသုံးပြုခဲ့၏။

ပထမနည်းမှာ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသော လူ့လောက၏ အဖြစ်အပျက်စဉ်ကြီးထဲမှ ဧကမူတစ်ခုဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ရွေးထုတ်၍ ၎င်းတစ်ခုတည်း စ-လယ်-ဆုံး သီးခြားစစ်ဆေးသည့် နည်း ဖြစ်၏။ (စင်စစ်၌ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတွင် အစဟူ၍ မည်သည့် အခါမျှမရှိခဲ့ပါ။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် အခြားအဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှ အလျဉ်မပြတ် စီးဆင်းထွက်ပေါ်လာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။)

ဒုတိယ နည်း မှာ လူတစ်ယောက် (ရှင်ဘုရင်တစ်ပါး သို့မဟုတ် စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးစသည်)၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကို များစွာသော လူပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ စိတ်ဆန္ဒများ အပေါ် ကိုယ်စားပြုချက်၊

ထင်ဟပ်ချက်အဖြစ် ယူဆသည့် နည်း ဖြစ်၏။ (စင်စစ်၌ ရာဇဝင်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ဦး၏ ဆောင်ရွက်ချက်တို့ သည် များစွာသောလူတို့ ၏ ဆန္ဒများကို မည်သည့် အခါမျှ ကိုယ်စားမပြုနိုင်ပါ။)

ရာဇဝင် သိပ္ပံပညာသည် အဖြေမှန်(ဝါ)အမှန်တရားကို ရှာဖွေရာ၌ သေးငယ်သည် ထက် သေးငယ်သော ဧကမူများကို ရှာဖွေစစ်ဆေးတတ်၏။ သို့ရာတွင် မည်မျှသေးငယ်သောဧကမူများကို ရှာဖွေကြစေ၊ ဧကမူတစ်ခုကို အခြားဧကမူတစ်ခုမှ သီးခြားခွဲထုတ်ရာ၌ စစ်ဆေးခြင်း(ဝါ) ဤအရာကား ဤအဖြစ်အပျက်၏ မူလအစပင် ဖြစ်တော့သည် ဟု ဆွဲထုတ်ပြခြင်း(ဝါ) ရာဇဝင်ဇာတ်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ဦး၏ ဆောင်ရွက်ချက်များ သည် လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ ၏ စိတ်ဆန္ဒများကို ကိုယ်စားပြုသည် ဟု ပြောဆိုခြင်း စသည့် နည်းလမ်းများ သည် မှန်ကန်သည် ဟု ကျွန်ုပ် မထင်ချေ။

ရာဇဝင်သိပ္ပံပညာက ဆွဲထုတ်ပြခဲ့သော ကောက်ချက်များ ၊ အဖြေများ သည် ‘ဖုန်မှုန့်’များ သာ ဖြစ်လေသည် ။ ရာဇဝင်ကောက်ချက်များ သည် ‘ဖုန်မှုန့်’များ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြရန်မှာ လည်း အထူးတလည် အားထုတ်ဖို့ မလိုချေ။ ဧကမူတည်းဟူသော ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သီးခြားဆွဲထုတ်ပြကာ (ဝေဖန်ရေးနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြရေးအတွက်ကား ဤသို့ တသီးတခြား ဆွဲထုတ်ပြခွင့်ရှိသည် ဟု ထင်ပါသည် ။) ရာဇဝင်သိပ္ပံပညာက လေ့လာသုံးသပ်ခဲ့သော ဧကမူ(ဝါ)အဖြစ်အပျက်ဟူသမျှသည် ဤသို့ တသီးတခြားဆွဲထုတ်ပြသော ဧကမူ(ဝါ) အဖြစ်အပျက်များ သာ ဖြစ်သည် ဟု ထောက်ပြလိုက်ရုံမျှဖြင့် ကိစ္စပြီးနိုင်ပါသည် ။ တစ်နည်း ‘ခင်ဗျားတို့ ဆွဲထုတ်ပြခြင်းမျိုးလောက်ကိုကား နှပ်မစင်သေးသည့်

ကလေးငယ်တစ်ဦးပင် ဆွဲထုတ်ပြတတ်ပါသည် 'ဟု ဆိုကာ ဆွဲထုတ်ပြလိုက်ရုံသာ ရှိပါသည်။ ။ ထိုအခါ၌ ရာဇဝင်ကျမ်းများ သည် 'စက္ကူစုတ်'များ သာ ဖြစ်ကြောင်း အလွယ်ကလေးဖြင့် သက်သေပြနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ရာဇဝင်၏ နိယာမများကို ရှာဖွေရာ၌ ၎င်းတို့ ၏ နည်း မှားသည် ဟု ဆိုလျှင် မည်သည့် နည်းသည် အမှန်နည်း။ မည်သည့် နည်းဖြင့် ရှာဖွေမည်နည်း။

ဤအထက်၌ ကား အဆုံးမရှိ အတိုင်းမသိ သေးငယ်သော ဧကမူများ (တစ်နည်းဆိုလျှင် ရာဇဝင် အဖြစ်အပျက်ကြီးထဲ၌ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဧရာမအများ စု ပြည်သူလူထုကြီး၏ စိတ်သဘောထားများ ၊ ဆန္ဒများ)ကို လေ့လာပြီးနောက် ၎င်းတို့ ကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းကြည့်ခြင်း (တစ်နည်းဆိုရသော် ထိုအဆုံးမရှိ အတိုင်းမသိ သေးငယ်သောဧကမူများကို စုပေါင်းဖွဲ့စည်းကြည့်ခြင်း)ဖြင့် ရာဇဝင်၏ နိယာမများကို တွေ့နိုင်ဖွယ်ရှိသည် ဟု ယူဆပါသည်။ ။

ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်၏ ပထမဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းက ဥရောပတိုက်၌ သန်းပေါင်းများ စွာသော ပြည်သူလူထုကြီး၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် ။ လူများ သည် စွန့်ပစ်လျက် ဥရောပတိုက် အနောက်ဘက်စွန်းမှ အရှေ့ဘက်စွန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် တစ်ဦးကို တစ်ဦး လုယက်ခဲ့ကြသည် ။ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည် ။ နိုင်ထက်ကလူ ပြုခဲ့ကြသည် ။ အောင်နိုင်ခဲ့ကြသည် ။ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ကြသည် ။ ထိုသို့ဖြင့် ၎င်းတို့ အားလုံး၏ ဘဝလမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ

ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည် ။ အစတွင် အရှိန်ပြင်းသလောက် အဆုံး၌
လေးကန်နှေးကွေးသွားသော လှုပ်ရှားမှုကြီးတစ်ခု
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည် ။ ထိုလှုပ်ရှားမှုကြီး၏ အကြောင်းတရားသည်
အဘယ်နည်း။ ထိုလှုပ်ရှားမှုကြီးကို မည်သည့် နိယာမတရားက
စိုးမိုးနေသနည်းဟူသော အမေးပုစ္ဆာကို လူတို့ သည် ကြံစည်အားထုတ်
ရှာဖွေခဲ့ကြသည် ။

ဤအမေးပုစ္ဆာကိုဖြေသည့် အနေဖြင့် ရာဇဝင်ဆရာများ သည်
ပါရီမြို့ရှိ တစ်ခုသော အဆောက်အဦထဲမှ တစ်စုသော လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့၏
ဆောင်ရွက်ချက်များ ၊ ပြောဆိုချက်များကို ‘တော်လှန်ရေး’ဟု
အမည်နာမ ပေးခဲ့ကြ၏။ နပိုလီယန်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊
၎င်းကိုထောက်ခံသူတို့ ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ၎င်းကို ဆန့်ကျင်သူတို့ ၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို အသေးစိတ်ဖော်ပြခဲ့ကြ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက
အခြားသူများအား မည်သို့ဩဇာလွှမ်းမိုးခဲ့ကြပုံတို့ ကိုလည်း
လျှာထွက်မတတ် ပြောခဲ့ကြ၏။ ယင်းသို့ ထုတ်ဖော်ပြောဆို
ညွှန်ပြပြီးသည် ၏ နောက် "ဤသည် တို့ ကား ဤလှုပ်ရှားမှုကြီး၏
အကြောင်းတရားများ ဖြစ်၍ ဤအခြင်းအရာများကား
ဤလှုပ်ရှားမှုကြီးကို စိုးမိုးနေသည့် နိယာမတရားတို့ ပေတည်း"ဟု မိန့်
မြွက်ခဲ့ကြလေသည် ။

သို့ရာတွင် လူ၏ ဆင်ခြင်တုံတရားသည် အဆိုပါရာဇဝင်ဆရာတို့ ၏
ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုချက်ကို လက်ခံခြင်း မပြုချေ။ ထိုမျှမက ၎င်းတို့ ၏
တွက်နည်းသည် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည် ။
အကြောင်းမူကား ၎င်းတို့ သည် (နပိုလီယန်နှင့် တစ်စုတည်းဟူသော)
အသေးအဖွဲကလေးတစ်ခုကြောင့် (လူသန်းပေါင်းများစွာ
သေကြေပျက်စီးရခြင်းဟူသော) အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ရပ်

ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည် ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိကြသောကြောင့် တည်း။

စင်စစ်၌ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးနှင့် လူများ စု၏ ဆန္ဒကို နပိုလီယန်က မွေးထုတ်ပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ လူများ စု၏ ဆန္ဒကသာ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးနှင့် နပိုလီယန်ကိုမွေးထုတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးနှင့် နပိုလီယန်ကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သူမှာ လည်း လူများ စု၏ ဆန္ဒသာ ဖြစ်လေသည် ။

‘သို့ရာတွင် အောင်ပွဲရတိုင်း အောင်နိုင်သူ အာဇာနည်ဟူ၍ ရှိမြဲမဟုတ်လား။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၌ တော်လှန်ရေးတစ်ခုရှိတိုင်း ကြီးမြတ်၍ ထင်ရှားသည့် ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့ ရှိမြဲမဟုတ်လော"ဟု ရာဇဝင်က စောဒက တက်၏။

‘မှန်ပါသည် ။ အောင်ပွဲများ ရှိတိုင်း အောင်နိုင်သူအာဇာနည်ဟူ၍ ရှိမြဲ ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ဤသို့ ဆိုခြင်းဖြင့် အောင်ပွဲများ သည် အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကြောင့် ပေါ်ထွက်လာသည် ဟု အဓိပ္ပာယ် မထွက်ပါ။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၏ နိယာမတရားများ သည် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ ဆောင်ရွက်ချက်များ ပေါ်တွင် အမှီသဟဲပြုနေသည် ဟု အဓိပ္ပာယ်မထွက်ပါ’ဟု လူ့ဆင်ခြင်တုံတရားက ဖြေကြားပေသည် ။ ကျွန်ုပ်သည် နာရီကို ကြည့်လိုက်၍ နာရီလက်တံများ ဆယ်နာရီရောက်နေခြင်းကို တွေ့ရသည့် အခါတိုင်း အနီးရှိ သုဓမ္မာဇရပ်မှ ခေါင်းလောင်းသံများကို ကြားရတတ်၏။ သို့ရာတွင် နာရီလက်တံများ ဆယ်ဂဏန်းသို့ရောက်သောကြောင့် ခေါင်းလောင်းမြည်သည် ။

ခေါင်းလောင်းများ ၏ လှုပ်ရှားရိုက်ခတ်မှုသည် နာရီလက်တံများ ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရသည် ဟူကား ယူဆ၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။

မီးရထားခေါင်းတွဲတစ်ခု၏ ရွေ့လျားမှုကို မြင်ရသည့် အခါတိုင်း ဥဩသံကိုကြားရမြဲ ဖြစ်၏။ မောင်းတံများ လှုပ်ရှားခြင်း၊ ဘီးများ လည်ပတ်ခြင်းကို မြင်ရမြဲ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဥဩမြည်ခြင်း၊ ဘီးများ လည်ခြင်းကြောင့် မီးရထားစက်ခေါင်းရွေ့လျားရသည် ဟု ကောက်ချက်ဆွဲ၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။

‘ဝက်သစ်ချဖူး၊ ဤနွေဦး၊ လေရှူးထတတ်သည်’ ဟု လယ်သမားများ ဆိုစမှတ်ပြု၏။ ၎င်းတို့ ပြောသည့် အတိုင်း နွေဦးဝက်သစ်ချဖူးချိန်ရောက်လျှင် လေရှူးထတတ်သည် မှာ လည်း အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ဝက်သစ်ချဖူးတိုင်း အဘယ်ကြောင့် လေရှူးထတတ်သည် ကို ကျွန်ုပ်မသိသော်လည်း ဝက်သစ်ချဖူးခြင်းသည် လေရှူးတိုက်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား ဖြစ်သည် ဆိုသော လယ်သမားကြီးများ ၏ အဆိုကိုမူ ကျွန်ုပ် လက်မခံနိုင်ချေ။ ဝက်သစ်ချဖူးခြင်းသည် လေတိုက်ခြင်းစွမ်းအားကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်သော နိယာမတရားမဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ အမြင်၌ ကား ထိုအခြင်းအရာသည် လောက၌ ဖြစ်တတ်သည့် ဓမ္မတာ၊ မတော်တဆ တိုက်ဆိုခြင်းသာဖြစ်သည် ။ နာရီလက်တံများကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်းတွဲမှ ဘီးများ နှင့် မောင်းတံများကိုလည်းကောင်း၊ ဝက်သစ်ချပင်တို့ ၏ သဘာဝကိုလည်းကောင်း မည်မျှ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လေ့လာစေကာမူ ခေါင်းလောင်းမြည်ခြင်း၊ မီးရထား စက်ခေါင်းရွေ့လျားခြင်း၊ လေရှူးတိုက်ခြင်းတို့ ၏ အကြောင်းတရားများကို ရှာတွေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ၎င်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားများကို သိရန်မှာ

ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ရှုမြင်ချက်ကို လုံးဝပြောင်း၍ ရေနွေးငွေ့တွန်းကန်ခြင်း၏ နိယာမများ ၊ ခေါင်းလောင်းရိုက်ခြင်း၏ နိယာမများ ၊ လေတိုက်ခေတ်ခြင်း၏ နိယာမများကို လေ့လာရမည် ဖြစ်၏။ ရာဇဝင် ဆရာသည် လည်း ထို့အတူ လေ့လာရမည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ လေ့လာအားထုတ်မှုများ လည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည် ။

ရာဇဝင်၏ နိယာမများကို လေ့လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သည် သမားရိုးကျ လေ့လာနည်းများကို ပြောင်းလဲပစ်ရပေလိမ့်မည်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်များ ၊ ဝန်ကြီးများ ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များကို ဘေးချိတ်၍ ရာဇဝင်လှုပ်ရှားမှုကြီးများ ၏ အကြောင်းတရားဖြစ်သော အတိုင်းမသိ သေးငယ်သော ရုပ်ဒြပ်စင်များ ဖြစ်သည့် အညတရပြည်သူများ ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လေ့လာရပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ လေ့လာခြင်းဖြင့် ရာဇဝင်၏ နိယာမများကို မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ နားလည်နိုင်သည် ဟု အပ်ချမတ်ချ မပြောနိုင်သော်လည်း ရာဇဝင်နိယာမကို လေ့လာလိုလျှင် ထိုနည်းမှာ လွဲ၍ အခြားနည်းမရှိသည် မှာ ကား ထင်ရှားလှပေသည် ။ သို့ရာတွင် ယခုချိန်ထိကား ရာဇဝင်ဆရာများ သည် ဘုရင်ဧကရာဇ်များ ၊ ဝန်ကြီးများ ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကို လေ့လာခြင်း၊ ထိုဆောင်ရွက်ချက်များ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ၎င်းတို့ ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်တို့ ကို ဦးကာချဲ့ကြခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လျက် ရှိကြ၏။ ပြည်သူလူထု၏ လှုပ်ရှားအကြောင်းကိုကား ထိုအရာများ ၏ အပုံတစ်သန်းပုံလျှင် တစ်ပုံလောက်ကိုမျှ လေ့လာခြင်း မပြုကြချေ။

အခန်း(၂)

တစ်ဒါဇင်မျှသော ဥရောပနိုင်ငံများမှ စစ်တပ်များ သည်
ရုရှားနိုင်ငံတွင်းသို့ ချဉ်းနီး ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။
ရုရှားစစ်တပ်နှင့် ပြည်သူများ သည် ရန်သူတို့ စမိုးလင့်သို့ရောက်သည်
အထိ ထိပ်တိုက် တိုက်ခိုက်မှုများကို ရှောင်ကွင်းခဲ့ကြသည်။ ။ တစ်ဖန်
စမိုးလင့်မှ ဘိုရီဒီနိုအထိ ဆုတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ။
ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် ၎င်းတို့ ပန်းတိုင်ဖြစ်သော မော်စကိုမြို့သို့
တရကြမ်း ချီတက်လာခဲ့လေပြီ။ ။ အမြင့်မှ ကျလာသော
အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် မြေကြီးနှင့် နီးလာသည် နှင့် အမျှ
အလျင်နှုန်းတိုး၍ လာသကဲ့သို့ ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် လည်း ၎င်း၏
ပန်းတိုင် မော်စကိုမြို့နှင့် နီးလာသည် နှင့် အမျှ အရှိန်ပြင်း၍
လာခဲ့လေပြီ။ ။ ဤသို့ဖြင့် ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည်
အစာရေစာခေါင်းပါး၍ အန္တရာယ်များ လှသော ရန်သူနိုင်ငံတွင်းသို့
မိုင်ငါးရာခန့် ထိုးဖောက်ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် မော်စကိုနှင့် မိုင်ဒါဇင်
အနည်းငယ်အကွာသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ။
နပိုလီယန်စစ်တပ်ကြီးထဲရှိ တပ်သားတိုင်းသည် ဤအချက်ကို
သိရှိကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီး၏ ရွေ့လျားမှုသည်
အရှိန်မကုန်သေးသည့် အလျောက် ရှေ့သို့ ဆက်လက်လှုပ်ရှားလျက်သာ
ရှိလေသည်။ ။

ရုရှားတပ်များ သည် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာပေးခဲ့ရသည် နှင့် အမှု
ရန်သူကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးသောစိတ်ဓာတ်သည် ၎င်းတို့ ၏ ရင်ထဲ၌
အလျှံညီးညီး တောက်လောင်လာခဲ့လေပြီ။ ဆုတ်ခွာလျက်ရှိစဉ်၌
ရုရှားစစ်တပ်ကြီး၏ အင်အားသည် ကြီးမားသည် ထက်
သိပ်သည်းလာခဲ့လေပြီ။ ဘိုရီဒီနိုသို့ရောက်သော် အရှိန်ဖြင့်
ချီတက်လာသော ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးနှင့် ထုထည်သိပ်သည်းသော
ရုရှားစစ်တပ်ကြီးတို့ သည် ထိပ်ချင်းဆောင်မိကြ၏။ မည်သည့်
စစ်တပ်မှ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင်
ဘောလုံးကြီးတစ်လုံးသည် ၎င်းထက် အရှိန်ပြင်းထန်သည့်
အခြားဘောလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့် တိုက်မိသည် ၌ နောက်သို့ တုံ့၍
လွင့်စဉ်လာသည့် နည်းတူ ရုရှားစစ်တပ်ကြီးသည်
ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးနှင့် ထိပ်ချင်းဆောင်မိပြီးသည့် နောက်၌ နောက်သို့
လွင့်စဉ်လာခဲ့လေသည် ။ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည့်
အခြားဘောလုံးကြီးသည် ရှေ့ခပ်ဝေးဝေးအထိ အရှိန်ဖြင့် လိမ့်၍
လာသည့် နည်းတူ ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် လည်း ခပ်ဝေးဝေးအထိ
အရှိန်ဖြင့်လိမ့်လာခဲ့လေသည် ။ သို့ရာတွင် ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့်
လာခဲ့စဉ် လမ်းတွင် အခြားဘောလုံးတစ်လုံးနှင့် တိုက်မိသောကြောင့်
အရှိန်လျော့သွားခဲ့လေပြီ။

ရုရှားတို့ သည် မော်စကိုမြို့အလွန် မိုင်ရှစ်ဆယ်ကွာအထိ
ဆုတ်ပေးခဲ့ကြရ၏။ ပြင်သစ်တပ်များမှာ ကား မော်စကိုအထိ
ရောက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် အရှိန်သေကာ တန့်သွားခဲ့ကြလေပြီ။
ထို့နောက် ရက်သတ္တငါးပတ်ကြာ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမျှ ဖြစ်ပွားခြင်း
မရှိတော့ချေ။ ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့ချေ။
ကြီးစွာဒဏ်ရာရ၍ သွေးဒလဟော ယိုစီးလျက်ရှိသော

တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင်သည် ၎င်း၏ ဒဏ်ရာကို လျှာဖြင့်လျက်ကာ ငြိမ်သက်စွာဝပ်လျက်ရှိသကဲ့သို့ ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် လည်း မော်စကိုမြို့တွင် ရက်သတ္တငါးပတ်မျှ ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။
ထို့နောက်၌ ကား ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ မော်စကိုမှ ရုတ်တရက် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးလေတော့သည် ။ ပြင်သစ်စစ်တပ်များ သည် ကာလူဂါပေတစ်ရာလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တစ်ဟုတ်ထိုး ထွက်ပြေးကာ (မာလိုယာရီစလာဗက် ဒေသတွင် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားပြီးနောက်) နောက်ထပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ပွဲဆင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ စမိုးလင့်သို့အရောက် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးခဲ့လေသည် ။ စမိုးလင့်မှ ဘီရဲ့ဇီနာ၊ ဘီရဲ့ဇီနာမှ ဝီလနာ၊ ဝီလနာမှ ရှေ့သို့ တရကြမ်းထွက်ပြေးခဲ့လေသည် ။

ဘိုရိုဒီနိုတိုက်ပွဲသည် ဩဂုတ်လ ၂၅-ရက်နေ့တွင် ဖြစ်ပွား၏။

ဩဂုတ်လ ၂၆-ရက်နေ့ ညနေ၌ ကား ဘိုရိုဒီနိုတိုက်ပွဲသည် မိမိတို့ အောင်ပွဲဖြစ်ကြောင်း စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇောဗ်နှင့် ရုရှားစစ်တပ်ကြီးတစ်ခုလုံးက သဘောပေါက်လာခဲ့ကြ၏။ စစ်သေနာပတိချုပ်သည် ထိုအတိုင်းပင် ဘုရင်ထံ အစီရင်ခံခဲ့သည် ။ ထိုမျှမက ရန်သူကို အပြီးသတ်ချေမှုန်းရေးအတွက် နောက်ထပ်တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဆင်နွှဲရန် အဆင်သင့်ရှိကြရမည်ဟု လည်း တပ်သားများ သို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။ ဤအစီအစဉ်သည် တပ်သားများ ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုမြှင့်တင်ရန် ပရိယာယ်သုံးခြင်း မဟုတ်ချေ။ ဤအချိန်သည် ရန်သူတို့ ပင်ပန်းချိန်၊ ရန်သူကို အလဲထိုးရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ထိုအစီအစဉ်ကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်လေသည် ။ တပ်မတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကလည်း ဤသို့

ယုံကြည်လျက် ရှိလေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညနေပိုင်းနှင့် နောက်တစ်နေ့၌ ရုရှားတို့ အထိအရှု
အကျအနာများကြောင်း၊ ရုရှားစစ်တပ်ကြီး၏ တစ်ဝက်ကျေမျှ
ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းခဲ့ကြောင်း အစီရင်ခံစာများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု
ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ
ဆင်နွှဲခြင်းမပြုနိုင်တော့ပြီ။ ရုရှားစစ်တပ်ကြီး၏ ရုပ်အခြေအနေသည်
တိုက်ပွဲသစ် တိုက်ရန်ခွင့်မပြုတော့ပြီ။

နောက်ထပ် တိုက်ပွဲသစ်တစ်ရပ် ဆင်နွှဲရန်အတွက် သတင်းများ
စုဆောင်းခြင်း၊ ဒဏ်ရာရသူများကို ရွှေ့ပြောင်းခြင်း၊
လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် ဖြည့်တင်းခြင်း၊ ကျဆုံးသူများကို
စာရင်းကောက်ခြင်း၊ ကျဆုံးသည့် တပ်ဗိုလ်များ နေရာ၌ ဗိုလ်သစ်များ
အစားထိုးခန့်အပ်ခြင်း၊ တပ်သားများအား အစားအစာ
ဝလင်စွာစားစေခြင်း၊ အိပ်စက်နားနေခွင့်ပြုခြင်း စသည် တို့ ကို
ပြုလုပ်ရဦးမည် ဖြစ်၏။ ထိုအရာများကို မပြုလုပ်ဘဲ နောက်ထပ်
ထိုးစစ်တစ်ခုဆင်နွှဲ၍ မဖြစ်ချေ။ ထိုသို့ရှိစဉ် ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည်
၎င်း၏ အရှိန်ကို မသတ်နိုင်သေးဘဲ နောက်တစ်နေ့ လင်းအားကြီးတွင်
ရုရှားစစ်တပ်ကြီးကို အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုပြန်သည် ။
ထိုအချိန်၌ ကား ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီး၏ ရွေ့လျားမှုအရှိန်အဟုန်သည်
ပြင်းသည် ထက် ပြင်းလာခဲ့လေပြီ။ အရာဝတ္ထုနှစ်ခု အကွာအဝေး၏
ပြောင်းပြန်အချိုးကို လိုက်၍ ကွဲပြားကြသည် ဟူသော
ရူပဗေဒနိယာမအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည်
လည်း ၎င်း၏ မှန်းချက်ဖြစ်သော မော်စကိုမြို့နှင့် နီးလာသည် နှင့် အမျှ
အရှိန်ပြင်း၍ လာခဲ့လေပြီ။ စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇေဗ်၏ ဆန္ဒမှာ
နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုးစစ်ဆင်ရန် ဖြစ်၏။ တပ်မတော်ကြီး

တစ်ခုလုံးကလည်း ဤအတိုင်း ဆန္ဒရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုးစစ်တစ်ခု ဆင်ရေးကိစ္စသည် ဆန္ဒရှိရုံဖြင့် မလုံလောက်ချေ။ ထိုးစစ်ဆင်နိုင်သော ရုပ်အခြေအနေများ ရှိရဦးမည် ဖြစ်၏။ ယခု ရုရှားစစ်တပ်ကြီး၌ ထိုသို့သော ရုပ်အခြေအနေများ မရှိချေ။ ရုရှားစစ်တပ်ကြီးသည် တစ်ဆုပ်တည်း ဆုတ်လာခဲ့ရ၏။ သို့ဖြင့် စက်တင်ဘာလ ၁-ရက်နေ့ မော်စကိုမြို့အနီးသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ကား (ရုရှားစစ်တပ်၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ ကောင်းမွန်လျက်ရှိစေကာမူ) မော်စကိုမှ မဆုတ်လျှင် မဖြစ်တော့သည့် အခြေသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည် ။ ဤသို့ဖြင့် ရုရှားတပ်ကြီးသည် တစ်ဆုပ်တည်းဆုတ်လာခဲ့ရပြီးသည် ၏ အဆုံး၌ မော်စကိုမြို့ကို ရန်သူလက်သို့ ထိုးအပ်ခဲ့ကြလေသည် ။

တိုက်ပွဲစဉ်များ နှင့် စစ်ဆင်ရေးစီမံကိန်းများကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများက ရေးဆွဲသည် ဟု ထင်ကြသူများ အဖို့ ကား စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇောဗ်သည် ဤသို့ဤနှယ် စက်ဆုတ်ခြင်းပြုရာသလော၊ ဖီလီဒေသသို့မရောက်မီ ခံစစ်မပြုရာသလော။ မော်စကိုကို စွန့်ခွာပြီးနောက် ကာလူဂါပေတစ်ရာအတိုင်း ချက်ချင်းဆုတ်ခွာခြင်း မပြုရာသလော စသည် ဖြင့် ဝေဖန်ပြောဆိုကြ၏။ (စားပွဲတွင် ထိုင်၍ မြေပုံကိုဖြန့်ကာ ထိုတိုက်ပွဲ ဤတိုက်ပွဲ၌ ငါသာ ကွပ်ကဲလိုက်ရလျှင် မည်သို့ရှိမည်ဟု စိတ်ကူးဖဲရိုက်ခြင်းမျိုးကိုကား လူတိုင်း လုပ်တတ်ပါသည် ။) စင်စစ်၌ ကား ဤသို့ ဝေဖန်သူများ သည် စစ်သေနာပတိချုပ်တစ်ဦး၏ ရှောင်လွှဲမရသော အခက်အခဲများ ၊ အကျပ်အတည်းများကို မေ့လျော့နေသူများ သော်လည်းကောင်း၊ မသိ နားမလည်သူများ သော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာသည် ။ စစ်မြေပြင်တွင် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်နေရသည့် စစ်သေနာပတိချုပ်တစ်ဦးနှင့်

ဧည့်ခန်းတွင် ဇိမ်ဖြင့်ထိုင်ကာ မြေပုံကိုထောက်၍ စစ်ဆင်ရသူတစ်ဦးတို့
သည် အခြေအနေချင်း မတူကြချေ။ စားပွဲတွင် ဇိမ်ဖြင့်ထိုင်ကာ
မြေပုံကိုထောက်၍ စစ်ဆင်ရခြင်းမျိုးကား ငှက်ပျောသီး
အခွံနွှာစားခြင်းလောက်မျှ ခက်ခဲသောအလုပ် မဟုတ်ချေ။ ဤဘက်၌
တပ်သားမည်မျှရှိသည် ၊ ထိုဘက်၌ တပ်သား မည်မျှရှိသည် ၊
ဤရွေ့ဤမျှအင်အားဖြင့် ဤနယ်မြေဒေသကို ဤအချိန်
ဤကာလအတွင်း ဤသို့ ဤနှယ် တိုက်ခိုက်မည်စသဖြင့်
လွယ်လွယ်တွေးကာ လွယ်လွယ်ဖြင့် စစ်ဆေးခြင်းပြုနိုင်ပေသည် ။
သို့ရာတွင် စစ်မြေပြင်ဤ လက်တွေ့ဆောင်ရွက်နေရသည့်
စစ်သေနာပတိချုပ် တစ်ဦးအဖို့ ကား ထိုသို့ ပုံသေကားကျ မှတ်ထား၍
မရချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ထင်သကဲ့သို့ ပုံသေကားကျအခြေအနေမျိုးနှင့်
ကြုံတွေ့နေရခြင်း မဟုတ်ချေ။ စစ်မြေပြင်၌ လက်တွေ့လုပ်ရသည့်
စစ်သေနာပတိချုပ်တစ်ဦးသည် လျင်မြန်စွာပြောင်းလဲလျက်ရှိသော
အဖြစ်အပျက်များ နှင့် နဖူးတွေ ခူးတွေ့ရင်ဆိုင် နေရသည့် အလျောက်၊
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံး၏ အတိမ်အနက်ကို သေချာစွာစဉ်းစားနေချိန်
မရချေ။ စစ်မြေပြင်၌ အဖြစ်အပျက်များ သည် စက္ကန့်နှင့် အမျှ မိနစ်နှင့်
အမျှ ပြောင်းလဲလျက်ရှိကြ၍ ထိုသို့ပြောင်းလဲနေချိန်၌ လည်း ၎င်းတို့
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ဦးကို တစ်ဦး အကောက်ကြံမှုများ ၊
ကုန်းချောမှုများ ၊ ခြိမ်းခြောက်မှုများ ၊ အာဏာဖြင့် စေခိုင်းမှုများ ၊
အကျပ်အတည်းများ ၊ စိတ်နောက်ကျူဖွယ်များ စသည် တို့
ဝန်းရံနေတတ်သေးသည် ။ ထိုမျှမက မိမိထံသို့ရောက်လာသော
ပြဿနာပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ကိုလည်း ခိုင်ခံ
ဖြေရှင်းပေးရသေးသည်။ ။

စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇောဗ်သည် ၎င်းတို့ ၏ စစ်တပ်ကြီးကို

ကာလူဂါပေတစ်ရာအတိုင်း ဖီလီဒေသသို့ ဆုတ်ခွာစေသင့်ကြောင်း
နှောင်းခေတ်ပညာရှိ စစ်ပါရဂူများက အလေးအနက်ဝေဖန်ခဲ့ကြ၏။
ထိုသို့ ဆုတ်ခွာခြင်းပြုရန် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးက အကြံပေးခဲ့ခြင်းကို
ပယ်ချခဲ့ရာသလောဟု ပြစ်တင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့သော
အကြံပေးချက်မျိုးမှာ တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်းကြီး
ရှိတတ်လေသည် ။ အထူးသဖြင့် အကျပ်အတည်းကာလမျိုး၌
ဒါဇင်ပေါင်းများစွာ ရှိတတ်လေသည် ။ ၎င်းတို့ အားလုံးမှာ လည်း
သေနင်္ဂဗျူဟာများ ၊ နည်းပရိယာယ်များကို အခြေခံ၍ တင်ပြကြသည်
ချည်း ဖြစ်ရုံမျှမက တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆန့်ကျင်
ကွဲလွဲနေတတ်ကြသေးသည် ။ ထိုအခါမျိုး၌ မည်သည့် အကြံပေးချက်ကို
လက်ခံရမည်ဆိုသည့် ကိစ္စများမှာ ပြောသလောက် မလွယ်ချေ။

စစ်သေနာပတိချုပ်တစ်ဦး၏ အလုပ်သည် ထိုအကြံပေးချက်များ
စီမံကိန်းများ အနက် ကောင်းနိုးရာရာ တစ်ခုကို
ရွေးချယ်လိုက်ရုံသာရှိသည် ဟု ထင်ဖွယ်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် လက်တွေ့၌
ကား ဤအလုပ်ကို လုပ်ရန်ပင် မလွယ်လှချေ။ အဖြစ်အပျက်များ နှင့်
အချိန်က စောင့်ဆိုင်းနေသည် မဟုတ်ချေ။ ဥပမာအားဖြင့်
ကာလူဂါပေတစ်ရာလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆုတ်ခွာရန် အကြံပေးချက်ကို
ဩဂုတ်လ ၂၈-ရက်နေ့က စစ်သေနာပတိချုပ်ထံ တင်ပြခဲ့၏။
ထိုအတောအတွင်း မြင်းဖြင့်ဒုန်းစီးရောက်လာကာ ပြင်သစ်တပ်များကို
ခံတိုက်ရမည်လော၊ ဆုတ်ခွာရမည်လောဟု အမိန့်တောင်းလာ၏။
စစ်သေနာပတိချုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်မီလိုရာဒိုဗစ်ချ်အား ချက်ချင်း
အမိန့်ပေးရတော့မည် ဖြစ်၏။ ဆိုင်းငံ့ထား၍ မရချေ။ သို့ဖြင့်
စစ်သေနာပတိချုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်မီလိုရာဒိုဗစ်ချ်အား အမိန့်တစ်ခု
ထုတ်ပေးလိုက်ရ၏။ ထိုသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ကာလူဂါပေတစ်ရာဘက်သို့ ဆုတ်ခွာရေးကိစ္စမှာ ခေါင်းထဲမှာ
အလိုလိုပျောက်သွားခဲ့ရလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်မီလိုရာဒိုဗစ်ချ်၏ တပ်ရေး
ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမီ တပ်ထောက်ချုပ်ရောက်လာကာ
ရိက္ခာပစ္စည်းများကို မည်သည့် နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားရမည်နည်းဟု
အမိန့်တောင်းလာပြန်သည် ။ တစ်ဖန် ဆေးတပ်ချုပ်ရောက်လာကာ
ဒဏ်ရာရသူများကို မည်သည့် နေရာသို့ ရွှေ့ထားရမည်နည်းဟု
မေးလာပြန်သည် ။ တစ်ဖန် ပီတာစဘတ်ရွှေ့နန်းတော်ကြီးမှ
မင်းချင်းလုလင်တစ်ဦးရောက်လာပြန်ကာ မိမိတို့ တပ်များကို
မော်စကိုမြို့မှ တပ်စွဲ ခုခံစေလိုသောဆန္ဒ ရှိကြောင်းဖြင့် ပါရှိသော
ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ အမိန့်တော်ပြန်တမ်းကို ပေးလာပြန်သည်
။ ထိုအတောအတွင်း စစ်သေနာပတိချုပ်အား
အကောက်ကြံလျက်ရှိသော ပြိုင်ဘက်ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း (ဤသို့သော
ပြိုင်ဘက်များမှာ လည်း တစ်ယောက်တည်းမကပါ။ များ စွာရှိပါသည် ။)
ကာလူဂါ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆုတ်ခွာရေးစီမံကိန်းနှင့်
လုံးဝဆန့်ကျင်ခြားနားသော စီမံကိန်းသစ်တစ်ရပ်ကို တင်ပြပြန်သည် ။
ထိုအချိန်၌ ကား စစ်သေနာပတိချုပ်မှာ များ စွာပင်
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် အနားမယူနိုင်သေးချေ။
ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး ပေါက်လာပြန်ကာ ဆုတံဆိပ်များ ရသင့်ပြီဖြစ်ပါလျက်
ယခုတိုင် မရသေးကြောင်းဖြင့် တိုင်တန်းပြန်သည် ။ ထိုစဉ်
ရွာလူကြီးများ ပေါက်လာကာ ၎င်းတို့ ၏ နယ်လုံခြုံရေးကိစ္စကို
လာရောက် ပြောဆိုပြန်သည် ။ ၎င်းတို့ ပြန်သွားလျှင်
နယ်မြေဒေသအခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် လွှတ်ထားသော
ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး ပြန်ရောက်လာကာ အခြေအနေကို အစီရင်ခံခြင်း
ပြုပြန်သည် ။ ၎င်း၏ အစီရင်ခံချက်မှာ လည်း ခပ်စောစောက

စေလွှတ်ထားသော တပ်ဗိုလ်၏ အစီရင်ခံချက်နှင့် ကွဲလွဲနေပြန်သည် ။
ထိုတပ်ဗိုလ်ပြီးလျှင် သူလျှို့ဝှက်တစ်ဦး၊ သုံ့ရတစ်ဦး၊
ကင်းထောက်စေလွှတ်ထားသော ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး စသဖြင့်
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လက်ခံတွေ့ဆုံကာ ရန်သူတပ်၏
အခြေအနေကို မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ပြုရပြန်သည် ။ ၎င်းတို့ ၏
အစီရင်ခံချက်မှာ လည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီကွဲပြားလျက် ရှိပြန်သည်
။ ဤကား လက်တွေ့လုပ်ရသည့် စစ်သေနာပတိချုပ်တစ်ဦးအဖို့
မလွဲမသွေ တွေ့ရသော အခက်အခဲများ ဖြစ်ကြရာ ဤအချက်တို့ ကို
နားမလည်သူ သို့မဟုတ် ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြုကြသူများ
သာလျှင် စစ်သေနာပတိချုပ်ကို လွယ်လွယ်နှင့် အပြစ်ဖို့ ကြမည်
ဖြစ်ပါသည် ။ ဥပမာအားဖြင့် ၎င်းတို့ က ဖီလီဒေသတွင်
ရောက်ရှိနေသော တပ်များ ၏ အခြေအနေကို ထောက်ပြကာ
စစ်သေနာပတိချုပ်သည် မော်စကိုမှ ခုခံမည်လော၊ မော်စကိုမှ
ဆုတ်ခွာမည်လော ဆိုသည့် ကိစ္စကို လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်သင့်သည် ဟု
ဝေဖန်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ ပြောသည့် အချိန်၌
ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် မော်စကိုနှင့် လေးမိုင်မျှပင်မဝေးတော့ပြီ။
ထိုအချိန်၌ မော်စကိုမှ ခုခံမည်လော၊ ဆုတ်မည်လောဆိုသည့်
ပြဿနာသည် မရှိတော့ပြီ။ ထိုပြဿနာသည် အဖြေထွက်ပြီးသား
ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ကောင်းပြီ။ သို့ဖြစ်လျှင် မော်စကိုမှ ခံရေး
ဆုတ်ခွာရေးပြဿနာသည် မည်သည့် အချိန်က
အဖြေထွက်ခဲ့သနည်းဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ ရှင်းပါသည် ။ အူတစ်ဇာမှ
ဆုတ်ခွာခဲ့ရချိန်ကတည်းက အဖြေထွက်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည် ။
စမိုးလင့်မှ ဆုတ်ခွာရကတည်းက အဖြေထွက်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည် ။
တိကျစွာ ပြောရလျှင် ဩဂုတ်လ ၂၄-ရက်နေ့ ရှိဗာဒီနိုတိုက်ပွဲ

ဖြစ်ပွားချိန်၊ ဩဂုတ်လ ၂၆-ရက်နေ့ ဘိုရိုဒီနိုတိုက်ပွဲ
ဖြစ်ပွားချိန်ကတည်းက အဖြေထွက်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုထက်ပို၍
တိကျစွာဆိုရလျှင်မူကား ဘိုရိုဒီနိုမှ ဖီလီသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသောနေ့၊
ဆုတ်ခွာခဲ့ရသော နာရီပိုင်း၊ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသောည မိနစ်ပိုင်းကတည်းက
အဖြေထွက်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၃)

ဗိုလ်ချုပ်အာမိုလော့ဗ်သည် စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်၏ အမိန့်အရ မြေပြင်အနေအထားကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ပြီးနောက် မိမိတို့ အဖို့ မော်စကိုမှ ခုခံ၍ ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဆက်လက်ဆုတ်ခွာရမည်သာဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စစ်သေနာပတိချုပ်ထံ အစီရင်ခံလျက် ရှိလေသည် ။ စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်သည် မိမိထံ အစီရင်ခံလျက်ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်အာမိုလော့ဗ်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်လျက်ရှိ၏။

"မှန်းစမ်း၊

သွေးသောက်ကြီးလက်"စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အာမိုလော့ဗ်၏ လက်ကို ကိုင်၍ သွေးစမ်းဟန်ပြု၏။ "အိမ်း၊ သွေးသောက်ကြီး ကောင်းကောင်း ကျန်းမာပုံ မရဘူးဗျ။ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်စဉ်းစားဦး"

စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်သည် မော်စကိုမှ အခုအခံမရှိဘဲ ဆုတ်ခွာရမည်ဆိုခြင်းကို သဘောမတူနိုင်သေးချေ။

မော်စကိုမြို့ ဒိုဂိုမီလော့တံခါးမှ လေးမိုင်ကွာသော ပေါ့က္ကလုနီတောင်ကုန်းသို့ရောက်လျှင် စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့ဗ်က ရထားမှ ဆင်း၍ လမ်းဘေးရှိ ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်တွင်

ထိုင်လိုက်၏။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ သည် ၎င်းတို့ အနီးတွင် ဝိုင်းအုံလျက် ရှိကြလေသည် ။ ခဏကြာသော် မော်စကိုမြို့ထဲမှ ထွက်လာသော မော်စကိုမြို့ဝန်မြို့စားကြီး ရော့စတော့ချင်လည်း ရောက် လာလေသည် ။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ သည် ကိုယ့်အစုကလေးနှင့် ကိုယ်ဝိုင်းဖွဲ့ကာ မြေပြင်အနေအထားကိုလည်းကောင်း၊ တပ်မတော်၏ အခြေအနေကိုလည်းကောင်း၊ တင်ပြထားသော စစ်ဆင်မှု စီမံကိန်းများကိုလည်းကောင်း၊ မော်စကိုမြို့၏ အခြေအနေကိုလည်းကောင်း၊ စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စများကိုလည်းကောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည် ။ ထိုစစ်ဗိုလ်ချုပ်များ သည် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ စစ်သေနာပတိချုပ်၏ အနီးတွင် လာရောက်စုဝေးမိကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့ အားလုံး၏ စိတ်တွင် မူကား ယခုကဲ့သို့လာရောက်စုဝေးခြင်းမှာ စစ်ဦးစီးဌာနချုပ် အရေးပေါ်အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်လျက် ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့ အားလုံးသည် စစ်ရေးစစ်ရာများ ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စများကိုသာ ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည် ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာကိစ္စများကိုသာ ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည် ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာကိစ္စများ သို့ မတော်မဆ စကားစပ်မိသွားလျှင်လည်း လေသံကလေးဖြင့် ခေတ္တမျှသာ ပြောဆိုကြသော ချက်ချင်းစကားဖြတ်၍ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စများ သို့ ပြန်ရောက်သွားကြသည် ။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခြင်း၊ ရယ်မောခြင်း၊ ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်ခြင်းဟူ၍ လည်း မရှိကြချေ။ ၎င်းတို့ အားလုံးသည် အရေးကြီးလျက်ရှိသော အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောအောင် တမင်အားထုတ်၍ ဣန္ဒြေဆောင်နေကြဟန် ရှိသည် ။ ၎င်းတို့ အားလုံးသည် အချင်းချင်းစကားပြောနေကြရာမှ (အလယ်တွင် ခုံရည်ဖြင့်

ထိုင်လျက်ရှိသော) စစ်သေနာပတိချုပ်နှင့် သူ့ထက်ငါ နီးနိုင်သမျှ
နီးအောင် တိုးဝှေ့ကာ သူတို့ ပြောသမျှစကားကို မကြားကြားအောင်
ပြောဆိုလျက်ရှိကြသည် ။ စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇောဗ်သည်
အနီးရှိဗိုလ်ချုပ်များ ပြောဆိုနေကြသည် ကို နားထောင်နေရာမှ
တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် မသဲကွဲသောစကားများကို ထပ်မံ
မေးမြန်တတ်သည် ။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တိုင်မူကား
ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ ထင်မြင်ချက်ပေးခြင်းလည်း မရှိချေ။
မိမိအနီးရှိ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုလျက်ရှိကြသော
စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ ၏ စကားများကို နားထောင်ပြီးသည့် နောက်၌ ၎င်းတို့
ပြောဆိုလျက်ရှိသော စကားများ ထဲတွင် မိမိနားထောင်လိုသော
အကြောင်းအရာမပါသကဲ့သို့ စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇောဗ်သည်
စိတ်ပျက်သောအမူအရာဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားတတ်သည် ။
စစ်ဗိုလ်ချုပ်အချို့သည် မိမိတို့ တပ်များ တပ်စွဲရန်အတွက်
ရွေးချယ်ထားသော မြေပြင်အနေအထားအကြောင်းကို
ဝေဖန်ခြင်းထက် ထိုမြေပြင်အနေအထားကို ရွေးချယ်သူအား
ဝေဖန်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ အချို့မူကား မိမိတို့ တပ်များ သည်
ယခုကဲ့သို့ ဆုတ်ခွာဖို့ မသင့်ကြောင်း၊ ရန်သူတို့ ၏ ထိုးစစ်ကိုလွန်ခဲ့သော
နှစ်ရက်ခန့်ကပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံခဲ့သင့်ကြောင်း၊ ယင်းသို့
မခုခံခဲ့ခြင်းမှာ မိမိတို့ အမှားပင် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ငြင်းခုံလျက် ရှိသည် ။
အချို့ စစ်ဗိုလ်များ မှာ စပိန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့်
ပြင်သစ်လူမျိုး ဗိုလ်ချုပ်ကရိဆတ်က ဆာလာမန်ကာတိုက်ပွဲအကြောင်း
ပြောပြနေသည် ကို နားထောင်လျက်ရှိ၏။ (ရုရှားတပ်မတော်တွင်
အမှုထမ်းလျက်ရှိသော ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ် ကရိဆတ်နှင့်
ဂျာမန်မင်းသားတစ်ဦးတို့ သည်

ဆာရာဂိုဆာမြို့သိမ်းတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ပြောဆိုကာ
မော်စကိုမြို့ကိုလည်း အလားတူ ရန်သူလက်မှ ကာကွယ်လျှင်
ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ ။) စတုတ္ထအစု၌ ကား
မော်စကိုမြို့ဝန်မြို့စားကြီး ရော့စတော့ချင်က မိမိသည်
မော်စကိုမြို့ရိုးအတွင်း၌ မြို့စောင့်တပ်များ နှင့် အတူ
အသေခံကာကွယ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး
စစ်ရေးစစ်ရာများကို မိမိအား အသိမပေးဘဲထားသဖြင့် များ
စွာဝမ်းနည်းမိကြောင်း၊ မိမိသာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကနဦးက
သိခဲ့လျှင် ဤအခြေသို့ ရောက်မည်မဟုတ်ကြောင်း စသဖြင့်
အာဝဇ္ဇန်းခပ်ရွှင်ရွှင်ပြောလျက်ရှိ၏။ ပဉ္စမအစုမှ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များမှာ
သေနင်္ဂဗျူဟာများကို မိမိတို့ သာ တက်ကျွမ်း နားလည်သည် ဟူသော
ပလွှားခြင်းမျိုးကိုဆောင်လျက် မိမိတို့ တပ်များ မည်သည့် ဒေသဘက်သို့
ဆုတ်ခွာသင့်ကြောင်းကို ဆွေးနွေးလျက်ရှိကြ၏။ ဆဋ္ဌမအစုကား
တောင်စဉ်ရေမရစကားများကို ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည် ။
မိမိအနီးတွင် ပြောဆိုလျက်ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်အသီးသီး၏ စကားကို
နားထောင်လျက်ရှိသော စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်၏ မျက်နှာကား
သုန်မှုန်သည် ထက် သုန်မှုန်လာခဲ့လေပြီ။

၎င်းတို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားများကို ခြုံကြည့်လိုက်လျှင်
အချက်တစ်ချက်သာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ယင်းကား မော်စကိုမြို့မှ
ခုခံရေးကိစ္စသည် လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ပို၍ တိကျစွာဆိုရလျှင်
တပ်မှူးလုပ်သူ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကင်းမဲ့၍ မော်စကိုမြို့မှ သာ
ခုခံကြစတမ်းဆိုလျှင် မိမိတို့ တပ်များ ဖရိုဖရဲဖြစ်ရုံသာ ရှိမည်။
တိုက်ပွဲကား လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဆိုသောအချက် ဖြစ်လေသည် ။
တပ်မှူးများအားလုံးကပင် လက်ရှိအနေအထားသည် ရန်သူကို

ခုခံနိုင်သေအနေအထားမဟုတ်ဟု ယူဆလျက် ရှိကြရုံမက
မော်စကိုမြို့ကို မုချဆက်ဆက် စွန့်ခွာရတော့မည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊
မော်စကိုမှ ဆုတ်ခွာပြီးနောက်တွင် အခြေအနေ မည်သို့မည်ပုံ
ရှိမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆွေးနွေးလျက်ပင် ရှိကြပြီ ဖြစ်ရကား
ရန်သူကိုခံတိုက်ဖို့ ဆိုသည့် ကိစ္စမှာ စိတ်ကူးထည့်၍ မျှပင် မဖြစ်
နိုင်တော့ချေ။ စစ်ရှုံးမည်ဟု တွက်ထားသော တပ်မှူးသည် မိမိ၏
တပ်များကို မည်သို့ခေါင်းဆောင်တိုက်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ တပ်မှူးများ
သာမက တပ်ဗိုလ်များ နှင့် တပ်သားများကိုယ်တိုင်ကလည်း မော်စကိုမှ
သာ ခံတိုက်ရလျှင် မုချရှုံးမည်ဟု ထင်မှတ်လျက်ရှိရကား
(ထင်မှတ်ရုံမျှမကပါ။ သေချာစွာ စဉ်းစားသုံးသပ်၍ လည်း ပြီးကြပါပြီ။)
မော်စကိုမှ ခုခံ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်က
မော်စကိုမြို့ အနေအထားသည် ကောင်းမွန်၍ ထိုနေရာမှ
ခုခံတိုက်ခိုက်ရမည်ဟု ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းနေလျှင်မူကား ယင်းမှာ
တကယ် ယုံကြည်၍ ပြောခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ စစ်သေနာပတိချုပ်
ကူတူဇော့ဗ်ကို အကျပ်အတည်းတွေ့အောင်၊ ခြေလှမ်းမှားအောင်
အကောက်ကြံခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသည် ကို
စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့ဗ်ကလည်းကောင်း စွာသိပြီးဖြစ်ပေသည်

။

ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်သည် နယ်မြေအနေအထားကို
ရွေးချယ်ပြီးနောက် မော်စကိုမြို့မှ ခုခံရန်
အကြောက်အကန်ပြောဆိုခြင်းအားဖြင့်
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကြီးမားကြောင်းကို ပြလျက်ရှိ၏။ (စစ်သေနာပတိချုပ်
ကူတူဇော့ဗ်သည် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍
နားထောင်လျက်ရှိသည် ။) စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့ဗ်၏ အမြင်၌

ကား ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်၏ အကောက်ကြံမှုသည် လယ်ပြင်တွင် ဆင်သွားသကဲ့သို့ အထင်းသားပေါ်လျက်ရှိသည် ။ ဘင်နစ်ဆန်၏ အကြံမှာ မော်စကိုတွင် အရေးနိမ့်လျှင် ယင်းသို့အရေးနိမ့်ရခြင်းသည် ‘စာကလေးတောင်ကုန်း’အရောက် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမျှ မတိုက်ဘဲ ဆုတ်ခဲ့သော စစ်သေနာပတိချုပ်၏ အစီအမံကြောင့် ဖြစ်သည် ဟု အပြစ်ပုံချရန် ဖြစ်သည် ။ အရေးသာလျှင် မိမိ၏ အစီအမံကြောင့် ဖြစ်သည် ဟု ဂုဏ်ယူရန်ဖြစ်သည် ။ အကယ်၍ လုံးဝခုခံခြင်းမပြုလျှင်ကား မော်စကိုမှ သေနတ်တစ်ချက်မျှ မဖောက်ဘဲ ဆုတ်ခွာခဲ့ခြင်းကြောင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးက ရာဇမာန်ရှုလျှင် ထိုကိစ္စ၌ မိမိတာဝန်မရှိဟု ကိုယ်လွတ်ရုန်းရန်ဖြစ်လေသည် ။ သို့ရာတွင် အဘိုးအို စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်၏ အကောက်ဉာဏ်ကို စိုးရိမ်ကြောင့် ကြ၍ မနေနိုင်တော့ချေ။ ၎င်း၏ စိတ်တွင် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်လျက်ရှိသော ပြဿနာမှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည် ။ ထိုပြဿနာကို မည်မျှလည်း ယခုတိုင် ပြေလည်အောင် မဖြေရှင်းနိုင်ကြသေး။ ထိုပြဿနာကား အခြားမဟုတ်။ ‘မိမိသည် မော်စကိုမြို့တွင် နပိုလီယန်အား အရှုံးပေးခဲ့ရချေပြီလော။ ထိုသို့အရှုံးပေးခဲ့ရလျှင် မည်သည့် အချိန်က အရှုံးပေးခဲ့ချေပြီနည်း။ မည်သည့် အချိန်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့သနည်း။ ယမန်နေ့က ဗိုလ်ချုပ်ပလာတော့ဗ်အား စစ်ဆုတ်ရန်အမိန့်ပေးခဲ့ခြင်းသည် ပင် စစ်ရှုံးခြင်း၏ အစလော။ သို့တည်းမဟုတ် ယမန်တစ်နေ့ညနေက ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်အား ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်များ ထုတ်ပြန်ခိုင်းခြင်းသည် ပင် စစ်ရှုံးခြင်း၏ အစလော။ ယခုအခြေ၌ ကား မော်စကိုကို စွန့်ခွာရတော့မည်။ ရုရှားတပ်မတော်ကြီးသည် လည်း ဆုတ်ခွာရတော့မည်။ ယင်းသို့

ဆုတ်ခွာရန်လည်း အမိန့်ထုတ်ပြန်ရတော့မည်ဆိုသောအချက်သည် တကယ်လော့ဟူသော ပြဿနာ ဖြစ်၏။ ဤပြဿနာသည် စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့စ်၏ စိတ်၌ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်လျက် ရှိလေသည် ။ ဤသို့ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ကိုထုတ်ပြန်ရလျှင် မိမိအဖို့ တပ်မတော်၏ သေနာပတိချုပ်အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်သည် နှင့် ဘာထူးသေးသနည်း။ စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့စ်သည် အာဏာ၏ အရသာကို ‘လျှာလည်’ကာ အာဏာကို ခုံမင်တွယ်တာတတ်သူ ဖြစ်၏။ (ရုရှား-တူရကီစစ်ပွဲတုန်းက မိမိ၏ ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်သော မင်းသားကြီး ပရိုဇိုရော့စကီ ဆုတ်ဆိပ်တော်များ ရရှိခဲ့ပုံကို တွေ့ခဲ့ကတည်းက ကူတူဇော့စ်သည် အာဏာကို မက်မောရမှန်း သိလာခဲ့သည် ။) ထိုမျှမက မိမိသာလျှင် ရုရှားပြည်ကြီးကို ကယ်တင်နိုင်သူ ဖြစ်သည် ဟု လည်းကောင်း၊ ထို့ကြောင့် သာလျှင် တိုင်းသူပြည်သားများ ရွှေနန်းရှင်အလိုကို ဆန့်ကျင်လျက် မိမိအား စစ်သေနာပတိချုပ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု လည်းကောင်း ယူဆလျက် ရှိလေသည် ။ ဤသို့ အကျပ်အတည်းကာလ၌ တပ်မတော်ကို ကွပ်ကဲဦးစီးနိုင်သူမှာ မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည် ဟု လည်းကောင်း၊ စစ်သူကြီးနပိုလီယန်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခုခံ တိုက်ခိုက်ဝံ့သူမှာ ကမ္ဘာတွင် မိမိတစ်ဦးတည်းသာရှိသည် ဟု လည်းကောင်း အထင်ရောက်လျက်ရှိပေသည် ။ ထို့ကြောင့် စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့စ်သည် ဆုတ်ခွာရေးအတွက် အမိန့်ပေးရန် လက်တွန့်လျက်ရှိခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် လက်တွန့်နေရုံနှင့် မပြီးချေ။ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရတော့ပေမည်။ မိမိအနီးတွင် ‘တောရမ်းမယ်ဘွဲ့’ပြောဆိုလျက်နေခြင်းကိုလည်း ရပ်တန့်သွားအောင် ပြုလုပ်ရပေဦးမည်။

စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇေဗ်သည် အရေးကြီးသော
ဗိုလ်ချုပ်များကို အပါးသို့ ခေါ်လိုက်၏။

"အိမ်၊ ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည် ဖြစ်စေ ငါ့ဦးနှောက်ကိုပင် ငါ
အားကိုးရတော့မည်" စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇေဗ်သည် ဤသို့ပြော၍
ထိုင်ရာမှ ထကာ မိမိ၏ ကရထားများ ရှိရာ ဖိလီဒေသသို့ မြင်းစီး၍
ထွက်လာခဲ့လေသတည်း။

အခန်း(၄)

စစ်ဦးစီးချုပ်၏ အရေးပေါ်အစည်းအဝေးကို မွန်းလွဲ နှစ်ချက်တီးတွင် ကျင်းပလေသည် ။ အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ကျင်းပရာနေရာကား အင်ဒရူးဆာဗိုလ်ယာနေ့ဆိုသူ လယ်သမားတစ်ဦး၏ တဲတွင် ဖြစ်၏။ တဲ မှာ အနည်းငယ် ကျယ်ဝန်း၏။ လယ်သမားအင်ဒရူး၏ အိမ်သူအိမ်သားများ သည် နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ ရှောင်ပေးကြ၏။ ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်ရှိ မာလာရှာဆိုသူ အင်ဒရူး၏ သမီးငယ်ကလေးသာလျှင် အစည်းအဝေးကျင်းပမည့် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။ စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့စ်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မာလာရှာကို သကြားခဲတစ်ခဲပေး၍ ချောလျက်ရှိသည် ။ မာလာရှာသည် မီးလင်းဖိုကြီးအထက် ထပ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း အခန်းထဲသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ရောက်လာကာ အခန်းထောင့်ရှိ ရုပ်ထုများ အောက် ခုံရှည်ကြီးများ ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ကြသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ၏ ဝတ်စုံများ ၊ ဆုတံဆိပ်အဆင်အယင်များ ၊ မျက်နှာများကို ရှက်ကြောက်ဝမ်းသာသော အမူအရာဖြင့် ချောင်းကြည့်လျက်ရှိ၏။ မာလာရှာသည် စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့စ်အား ‘ဘဘကြီး’ဟု စိတ်ထဲက နာမည်ပေးထားလိုက်သည် ။ ဘဘကြီးသည် မီးလင်းဖိုနောက် ချောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိသည် ။

ဘာကြီးသည် လက်တင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထိုင်လျက်ရှိပြီး မကြာခဏ ချောင်းဟန့်ကာ
ဝတ်ရုံအင်္ကျီလည်ထောင်ကို ဆွဲ၍ ဆန့်နေသည်။ ။ ဝတ်ရုံအင်္ကျီမှာ
ကြယ်သီးတပ်ထားခြင်းမရှိသော်လည်း လည်ပင်းတစ်ခုလုံးကို
ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသည်။ ။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသော ဗိုလ်ချုပ်များ သည်
စစ်သေနာပတိချုပ်ထံ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
သွားရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ။ စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့စ်သည်
အချို့ဗိုလ်ချုပ်များကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ အချို့ကို ခေါင်းညိတ်ပြု၏။
စစ်သေနာပတိချုပ်၏ တပ်ရေးကေဆာရော့စ်သည်
စစ်သေနာပတိချုပ်ရှေ့ရှိ ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးကို
ဆွဲဖယ်လိုက်မည်ပြု၏။ သို့ရာတွင် စစ်သေနာပတိချုပ်က
လက်ကိုယမ်းပြလိုက်သဖြင့် တပ်ရေးကေဆာရော့စ်သည်
စစ်သေနာပတိချုပ်၏ ဆန္ဒကို နားလည်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ။

လယ်သမားများ စာရင်းတွက်လေ့ရှိသည့် စားပွဲခုံပေါ်၌ ကား
မြေပုံများ ၊ ဇယားကွက်များ ၊ ခဲတံများ ၊ စာရွက်စာတမ်းများ
စုပုံလျက်ရှိ၍ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ဗိုလ်ချုပ်များ
ဝိုင်းအုံလျက်ရှိလေရာ ထိုင်စရာပင် မရှိတော့သဖြင့် တပ်လုလင်များက
နောက်ထပ် ထိုင်ခုံများ လာ၍ ချပေးကြ၏။ နောက်ထပ်
ရောက်ရှိလာသော ဗိုလ်ချုပ်များ ဖြစ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်တိုးလ်တို့ သည်
တပ်လုလင်များ လာချပေးသော ထိုင်ခုံများ တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်
။ ရုပ်ထုစင်များ အောက်တွင် ရောက်နေသော ရှေ့ဆုံးခုံတန်း၌ ကား
ဗိုလ်ချုပ်ဘာကလေ ထိုင်လျက်ရှိသည် ။ ဗိုလ်ချုပ်ဘာကလေ၏
နဖူးကျယ်ကြီးသည် ပြောင်တင်းသော ‘ကတုံးသရဖူး’အောက်၌
ထင်းထင်းကြီးပေါ်လျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဘာကလေသည် လည်ပင်းတွင်

စိန်ဂျော့ကြက်ခြေ ဆုတံဆိပ်တော်ကို ဆွဲထားသည် ။ မျက်နှာမှာ
ဖြူရောင်လျက်ရှိကာ မသာယာသောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။
ဗိုလ်ချုပ်ဘာကလေမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ရင်ခန့်ကတည်းက
ဖျားလျက်ရှိရာ ယခုအချိန်တွင် ကိုယ်လက်တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲကာ
တုန်လျက်ရှိလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ဘာကလေ၏ ဘေးတွင် မူ
ဗိုလ်ချုပ်အူဗာရော့ ထိုင်လျက်ရှိပြီး ထုံးစံအတိုင်း လေသံကလေးဖြင့်
နောက်ဆုံးသတင်းများကို ပြောလျက်ရှိသည် ။ ၀၀ဖိုင့်ဖိုင့်
ဗိုလ်ချုပ်ဒိုတူရော့ကား လက်နှစ်ဖက်ကို ဝမ်းဗိုက်ပေါ်တွင် ယှက်၍
တင်ထားတာ မျက်ခုံးချီ၍ စူးစိုက် နားထောင်လျက်ရှိသည် ။ ၎င်း၏
ဘေးတွင် ကား ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော
မြို့စားကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဩစတာမန် ထိုင်လျက်ရှိ၏။
ဗိုလ်ချုပ်ဩစတာမန်သည် ရဲရင့်ပြတ်သားသော မျက်နှာပေါက်၊
တောင်ပြောင်စူးရှသော မျက်လုံးများ နှင့် တကွ ကြီးမားသောခေါင်းရှိသူ
ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဩစတာမန်သည် မေးကို လက်ဖြင့်ထောက်၍
စဉ်းစားခန်းဝင်လျက် ရှိလေသည် ။ နားပန်းဆံကို
ရှေ့သို့လိပ်ကောက်ထားလေ့ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်ရေစကီမှာ စိတ်တိုလျက်
ရှိသောအမူအရာဖြင့် စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့ဗ်ကို တစ်လှည့်၊
တံခါးဝဆီသို့တစ်လှည့် မကြာခဏ လှမ်း၍ ကြည့်နေသည် ။
တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဗိုလ်ချုပ်ကိုနိနစ်ဆင်၏ မျက်နှာကား
ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုနိနစ်ဆင်သည် မာလာရှာနှင့်
မျက်နှာချင်းဆုံမိလေရာ မာလာရှာကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကိုနိနစ်ဆင်ကို
ကြည့်၍ ပြုံးလျက်ရှိလေသည် ။

၎င်းတို့ အားလုံးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်ကို စောင့်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည် ။ ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်သည် မြေပြင်အနေအထားကို

လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေသည် ဟု အကြောင်းပြကာ ညစာ
စားလျက်ရှိလေသည် ။ ဗိုလ်ချုပ်များ သည် ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်ကို
ညနေလေးချက်တီးမှ ခြောက်ချက်တီးအချိန်အထိ
စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြကာ အလုပ်စခန်းကို မစနိုင်ကြသေးဘဲ
အခြားကိစ္စများကို တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည် ။

ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန် ရောက်လာသော အခါကျမှ
စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်လည်း ချောင်ထဲမှ ထခဲ့၍ စားပွဲနားသို့
ရောက် လာလေသည် ။ သို့ရာတွင် မျက်နှာကို
အလင်းရောင်ထိုးမည်စိုးသည့် အတွက် ထွန်းညှိထားသော
ဖယောင်းတိုင်များ အနီးတွင် မထိုင်ချေ။

အစည်းအဝေး စလျှင်စခြင်း
ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်က "သွေးသောက်တို့ ၊ ကျုပ်တို့ သည် ရုရှားနိုင်ငံ၏
ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီးလည်း ဖြစ်၊ အထွတ်အမြတ်ထားရာလည်း
ဖြစ်သော မော်စကိုမြို့တော်ကို သေနတ်တစ်ချက်မျှ မဖောက်ဘဲ
ရန်သူလက်သို့ ဝကွက်အပ်ကြမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ်
အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း ခုခံကာကွယ်ကြမည်လော"ဟု
မေးလိုက်၏။ အားလုံး မည်သူမျှ မဖြေနိုင်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။
ဗိုလ်ချုပ်များအားလုံးသည် မျက်မှောင်ကုတ်လျက်ရှိကြသည် ။
စစ်သေနာပတိချုပ် ကူတူဇော့ဗ်၏ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ခွဲရှင်းသံ၊
ချောင်းဟန့်သံသာလျှင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုဖျက်လျက်ရှိလေသည် ။
အားလုံးသော မျက်လုံးများ သည် စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်ကိုသာ
စိုက်ကြည့်လျက် ရှိကြ၏။ မီးခိုးထပ်ခိုးစင်ပေါ်မှ မာလာရှာသည် လည်း
'ဘဘကြီး'ကို လှမ်းကြည့်လျက် ရှိလေသည် ။
စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်သည် မာလာရှာနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင်

ထိုင်လျက်ရှိရာ ရှုံ့ချည်မဲ့ချည်ပြုနေသော
စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်၏ မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရ၏။
စစ်သေနာပတိချုပ်၏ မျက်နှာသည် ငိုတော့မည့် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။
သို့ရာတွင် ငိုတော့မည့် မျက်နှာထားမှ ကြာကြာမတည်ချေ။

"ရုရှားနိုင်ငံတော်ကြီး၏ ရှေးဟောင်းမြို့တော်လည်း ဖြစ်၊
အထွတ်အမြတ်ထားရာလည်း ဖြစ်သော မော်စကိုမြို့တော်တဲ့ ၊ ဟုတ်စ"

စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်က တမင်အရွဲ့တိုက်၍
ပြောမှန်းသိအောင် အသံကိုအုပ်၍ ပြောလိုက်၏။

"သွေးသောက်ကြီး ပြောတဲ့ စကားသည် ရုရှားလူမျိုးတစ်ဦးအဖို့
ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိပြီ" (စစ်သေနာပတိချုပ်သည် ၎င်း၏
လေးလံလှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရှေ့သို့ တိုးလိုက်သည် ။)
"ဤပြဿနာကို ဤနေရာတွင် လာ၍ ဆွေးနွေးနေလျှင်လည်း ဘာမျှ
အရာမထင်ပြီ။ ယခု သွေးသောက်ကြီးများကို အရေးတကြီး
တို့ င် ပ င် ဆွေး နွေး ခြ င်း အ ကြော င်း မှာ ဤသို့သော
အသေးအဖွဲ့ပြဿနာကို ဆွေးနွေးရန် မဟုတ်။ အရေးကြီးသော
စစ်ရေးစစ်ရာများကို ဆွေးနွေးရန်ဖြစ်သည် ။ ရုရှားနိုင်ငံကြီးအား
မည်သို့မည်ပုံ ကယ်တင်ရမည်ဆိုသည့် ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန်ဖြစ်သည် ။
ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာမှာ မော်စကိုမြို့အပျက်ခံ၍
ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကို ရှောင်ကွင်းမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ်
မော်စကိုမြို့နှင့် တကွ ကျုပ်တို့ တပ်မတော်ကြီးကိုပါ အပျက်ခံ၍
ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ တိုက်မည်လောဆိုသည့် ပြဿနာဖြစ်သည် ။
ဤပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ သွေးသောက်ကြီးတို့ ၏ ထင်မြင်ချက်ကို
သိလိုသဖြင့် ဆွေးနွေးရခြင်း ဖြစ်သည် "

စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်သည်
ကုလားထိုင်ကို မှီ၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

ဤသို့ပြောပြီးနောက်

သို့ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုံစ ပြုကြလေပြီ။
ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်ကား အလျော့မပေးသေးချေ။
ဗိုလ်ချုပ်ဘာကလေနှင့် အခြား ဗိုလ်ချုပ်များက ဖီလီဒေသမှ ခံစစ်ဆင်၍
မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တင်ပြကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်သည် ၎င်းတို့ ၏
အကြောင်းပြချက်များကို ငြင်းဆိုခြင်းမရှိသော်လည်း မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်
ထက်သန်ကြောင်းနှင့် မော်စကိုမြို့ကို ခုံမင်တွယ်တာကြောင်း
ပြလိုသည့် အလျောက် မိမိတို့ တပ်များကို ညဉ့်အချိန်တွင်
လက်ယာတောင်ပံမှ လက်ဝဲတောင်ပံသို့
တိတ်တဆိတ်ပြောင်းရွှေ့သင့်ကြောင်း၊ ထိုသို့ပြောင်းရွှေ့ပြီး
နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်၌ ရန်သူလက်ယာတောင်ပံကို
တိုက်စစ်ပြုသင့်ကြောင်းဖြင့် အကြံပေးလေသည်။ ။ ၎င်း၏ အဆိုကို
အချို့ကထောက်ခံ၍ အချို့က ကန့်ကွက်ကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်အာမိုလော့ဗ်၊
ဗိုလ်ချုပ်ဒိုတူရော့ဗ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ရေစကီတို့ က ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်ကို
ထောက်ခံကြသည်။ ။ ရန်သူနှင့် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲလောက် တိုက်ပြီးမှ
မော်စကိုကို စွန့်ခွာသင့်သည် ဟု ထိုဗိုလ်ချုပ်များက ပြောနေကြခြင်းမှာ
တကယ်ယုံကြည်၍ ရိုးရိုးသားသား ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။
မိမိတို့ ရာထူးတက်ရေး၊ ဆုတံဆိပ်များ ရရေးစသည့်
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကျိုးစီးပွားကို မျှော်ကိုး၍ ပြောခြင်းလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ပြောသည် ဖြစ်စေ၊ ယခု
အစည်းအဝေးသည် ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်များ ၏ လမ်းကြောင်းကို
ပြောင်း၍ မရနိုင်ဆိုသည့် အချက်ကိုကား ထိုဗိုလ်ချုပ်များ
နားလည်ဟန်မတူချေ။ လက်တွေ့၌ မော်စကိုမြို့သည် ရန်သူလက်သို့

ကျဆုံးသောအခြေအနေသို့ ရောက်လျက်ရှိပြီဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း သတိမထားမိဟန် မတူကြချေ။ သို့ရာတွင် အချို့သော ဗိုလ်ချုပ်များကား ဤအချက်ကို သတိထားမိပုံ ရကြ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ သည် မော်စကိုမှ ခံရေး မခံရေးကို စကားထဲထည့်မပြောကြတော့ဘဲ မည်သည့် ဘက်ကို ဆုတ်ခွာသင့်ကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။

မီးလင်းဖိုထပ်ခိုးပေါ်မှ ချောင်းကြည့်လျက်ရှိသည့် မာလာရှာကား အရေးပေါ်အစည်းအဝေးကို တစ်မျိုး နားလည်လျက် ရှိ၏။ ၎င်းအမြင်၌ ယခု အစည်းအဝေးသည်

‘ဘဘကြီး’(စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇော့ဗ်)နှင့်

‘အင်္ကျီရှည်ဗိုလ်ကြီး’(ဝတ်ရုံအင်္ကျီရှည်ဝတ်ထားသော

ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်ကို မာလာရှာပေးထားသည့် အမည်။) တို့ နှစ်ဦး၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတိုက်ပွဲဟု မြင်၏။ ‘ဘဘကြီး’ နှင့် ‘အင်္ကျီရှည်ဗိုလ်ကြီး’ တို့ သည် ငြိုးသူရန်ဘက်ကြီးများ သဖွယ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောဆိုလျက်ရှိခြင်းကို မာလာရှာ သတိပြုမိ၏။ မာလာရှာသည် ‘ဘဘကြီး’ ကို ကြိတ်၍ အားပေးလျက် ရှိလေသည် ။ ဤသို့ ၎င်းတို့ နှစ်ဦး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငြင်းခုံလျက်ရှိကြစဉ် ‘ဘဘကြီး’ သည် ‘အင်္ကျီရှည်ဗိုလ်ကြီး’ကို တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်သည် တွင် ‘အင်္ကျီရှည်ဗိုလ်ကြီး’ ငြိမ်ကျသွားခြင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မာလာရှာသည် ဝမ်းသာလျက် ရှိလေသည် ။ ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်သည် မျက်နှာကြီးနီရဲကာ အခန်းထဲတွင် ဒေါသတကြီး လမ်းလျှောက်လျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန် ဒေါသထွက်ခြင်းကား အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ပြင်သစ် လက်ယာတောင်ပံမှ လက်ဝဲတောင်ပံသို့ မည်သည့် အချိန်တွင်

တိတ်တဆိတ်ပြောင်းရွှေ့ထားသင့်သည် ဟူသော အဆိုပြုချက်ကို မိမိက စိတ်အားထက်သန်စွာ တင်ပြသည် ၌ စစ်သေနာပတိချုပ်က လေအေးကလေးဖြင့် ခပ်ယဉ်ယဉ်ပယ်ချလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

"သွေးသောက်ကြီးတို့ " စစ်သေနာပတိချုပ်ကဆို၏။

"သွေးသောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘင်နစ်ဆန်က ကျုပ်တို့ ၏ တပ်မတော်များကို လက်ယာတောင်ပံမှ လက်ဝဲတောင်ပံသို့ တိတ်တဆိတ်ရွှေ့ပြောင်းကာ ရန်သူ့လက်ဝဲတောင်ပံကိုတိုက်ရန် အဆိုပြုခဲ့သည် ။ သွေးသောက်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အဆိုပြုချက်ကို ကျုပ် လက်မခံနိုင်ပြီ။ ရန်သူ၏ အနီးတွင် မိမိတပ်များကိုပြောင်းရွှေ့ခြင်းလောက် အန္တရာယ်များ သောအရာ မရှိပြီ။ ဤအချက်ကို စစ်သမိုင်း၊ စစ်အတွေ့အကြုံက သက်သေပြခဲ့ပြီ။ ဥပမာ"

စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇောဗ်သည် အဖြစ်အပျက်ကို သာဓကဆောင်ရန်အတွက် စဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။ အတန်ကြာမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘင်နစ်ဆန်ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

"ဥပမာ၊ ဖရိလင်းတိုက်ပွဲ*(ပရပ်ရှားပြည် ဖရိလင်းတိုက်ပွဲ၌ ရုရှားစစ်တပ်ကို ခေါင်းဆောင်တိုက်ခဲ့သူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဘင်နစ်ဆန်သည် ရန်သူနယ်မြေ၏ အနီးတွင် တပ်အနေအထားများကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရာ ရန်သူကြိုတင် သိသွား၍ လက်ချက်ဦးသွားသဖြင့် တပ်ဖျက်ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည် ။) ကို ကြည့်လေ။ သွေးသောက်ကြီးဘင်နစ်ဆန်သည် ထိုတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း ကြီးမှတ်မိသည် ဟု ကျုပ် ထင်သည် ။ ဖရိလင်းတိုက်ပွဲ၌ ကျုပ်တို့ အရေးနိမ့်ခဲ့ရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်

မဟုတ်။ ရန်သူ မြင်နိုင်လောက်သောနေရာတွင် ကျုပ်တို့ တပ်မတော်များကို အပြောင်းအရွှေ့ လုပ်ခြင်းကြောင့် ပင်ဖြစ်သည် ။ သို့ပြောင်းရွှေ့ခြင်းကြောင့် ကျုပ်တို့ လှုပ်ရှားမှုများအားလုံးကို ရန်သူ သိခဲ့သည် ။ ရန်သူက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုပြုကာ လက်ဦးမှ ရယူနိုင်ခဲ့သည် "

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ သို့ရာတွင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ အဖို့ ကား တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ရှည်လျားလှသည် ဟု ထင်ရသည် ။

ခဏကြာလျှင် ထင်မြင်ချက်များကို ဖော်ထုတ်ဆွေးနွေးကြပြန်သည် ။ သို့ရာတွင် ယခင်ကလောက် ပြင်းထန်ရှည်လျားခြင်း မရှိတော့ဘဲ မကြာခဏ အဆက်ပြတ်သွားကြ၏။ နောက်ထပ် ပြောစရာ မရှိတော့ပြီဟု လည်း ယူဆနေကြဟန်ရှိ၏။

ဤသို့ မကြာမကြာ စကားပြတ်သွားကြစဉ် တစ်ခဏ၌ စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇောဗ်သည် စကားပြောရန် ဟန်ပြင်သကဲ့သို့ သက်ပြင်းကြီးတစ်လုံးကိုချလိုက်၏။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များအားလုံးသည် စစ်သေနာပတိချုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည် ။

"ကဲ၊ သွေးသောက်ကြီးတို့ အိုးကွဲလျှင် အိုးသူကြီးလုပ်သူ ကျုပ်မှာ သာ တာဝန်ရှိတော့သည် "

စစ်သေနာပတိချုပ်သည် ဖြည်းညင်းစွာထကာ စားပွဲနားသို့ တိုးလာ၏။

"သွေးသောက်ကြီးတို့ ၊ သွေးသောက်ကြီးတို့ ၏ ထင်မြင်ချက်အရပ်ရပ်ကို ကျုပ်ကြားနာပြီးပြီ။ သွေးသောက်ကြီးများကား ကျုပ်နှင့် သဘောတူချင်မှ တူကြမည်။ ကျုပ်အနေဖြင့်ကား"

စစ်သေနာပတိချုပ်သည် စကားကို ရပ်ထားလိုက်၏။

"ကျုပ်အနေဖြင့်ကား ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားနှင့် တကွ နိုင်ငံတော်က အပ်နှင်းထားသော အမိန့်အာဏာကို သုံးစွဲလျက် ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်ပြီ"

ထို့နောက်၌ ကား စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ သည် အသုဘမှ ပြန်လာသူတို့ ၏ ညှိုးငယ်တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည် ။

အချို့သော ဗိုလ်ချုပ်များကား အစည်းအဝေးတွင် ပြောသကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ လေသံကလေးများ ဖြင့် စစ်သေနာပတိချုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည် ။

မာလာရှာသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက် ရှိလေပြီ။ မာလာရှာသည် မီးဖိုထပ်ခိုးပေါ်မှ ကုတ်ကတ်ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် စကားပြောလျက်ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများအားတိုးဝှေ့ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည် ။

ဗိုလ်ချုပ်များ ပြန်သွားသည့် နောက်၌ ကား စစ်သေနာပတိချုပ်ကူတူဇောဗ်သည် စားပွဲပေါ်တွင် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ အချိန်အတော်ကြာမျှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထိုင်နေမိသည် ။ ၎င်း၏ စိတ်၌ ကား 'မိမိသည် နပိုလီယန်အား မော်စကိုတွင် အရှုံးပေးခဲ့ရပြီလော။ သို့ဆိုလျှင် မည်သည့် အချိန်က အရှုံးပေးခဲ့ရပြီးနည်း။ နပိုလီယန်အား အရှုံးပေးခဲ့ရခြင်းသည် မည်သူ့တာဝန်နည်း'ဟူသော ကြောက်ဖွယ်မေးခွန်းသည် ထပ်တလဲလဲပေါ်လျက် ရှိလေသည် ။

"သွေးသောက်ကြီး၊ ယခု ကျုပ်တို့ ဒုက္ခတွေ့ကြပြီ။
ဤအဖြစ်မျိုးရောက်မည်ဟု ကျုပ် မည်သည့် အခါကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့။
ယခု ဒုက္ခတွေ့ကြပြီ"

ထိုနေ့ည၌ တပ်ရေးဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ရှုနေဒါ မိမိထံသို့
ရောက်လာသည့် အခါ၌ လည်း စစ်သေနာပတိချုပ်သည် ဤသို့
တဖွဖွမြည်တမ်းလျက် ရှိလေသည်။ ။

"ကိုယ်တော်ကြီး ခေါင်းအေးအေးထားပါ။ ကိုယ်တော်ကြီး
အနားယူလိုက်ပါ" ဗိုလ်ချုပ်ရှုနေဒါက ဖျောင်းဖျ၏။

"တောက်၊ ရိုင်း လိုက်လေဗျာ။ မနားဘူးဗျ မနားဘူး။ သင်းတို့ လည်း
တူရကီတွေလို မြင်းသားပုပ်စားပြီး ပြေးရစေ့မယ်။ ကြည့်ပါ။ သင်းတို့
လည်း မြင်းသားပုပ်စားပြီး ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးရစေ့မယ်"

စစ်သေနာပတိချုပ်သည် ၎င်း၏ ပုတိုသော လက်သီးဆုပ်ဖြင့်
စားပွဲကို ထုရင်း အော်လျက်ရှိလေသတည်း။
